Kinh Chư Thiên

Kalama tri ân đh Le Thao ghi chép.

[06/12/2024 - 06:27 – lethao.5192]

Sang cái bài Kinh Chư Thiên. Như các vị cũng đã biết, bộ Nhật tụng Kalama là một cái sưu tập những cái bài Kinh được chọn lọc giữa một cái rừng Kinh Tạng bát ngát. Trong đó, Kinh nào cũng gía trị như nhau hết. Lời Phật mà làm gì có cái Kinh này cao siêu hơn Kinh kia, là không có. Có một điều á gọi là chọn lọc á là bởi vì với những bài Kinh mà thông qua đó chúng ta dễ dàng mau chóng tìm thấy những gút mắc của mình á, được giải tỏa. Có những bài Kinh á nội dung giải thoát giống nhau thôi, nhưng mà có những bài Kinh đòi hỏi mình có một cái nền tảng giáo lý, hoặc là đang có một cái lấn cấn trong cái hành trì, chứ còn chỉ là đơn giản là kiến giải đó thì khó. Thì cái nội dung của Nhật tụng Kalama đó là gồm những bài Kinh chọn lọc, có nội dung là hỗ trợ cái việc soi tỏ cái những cái vấn đề giáo lý mà trực tiếp quan hệ đến cái kiến giải thường thức của người tu học.

Chẳng như sáng nay, chúng ta học về cái bài Kinh Chư Thiên ở trong Tăng Chi Bộ. Nội dung bài Kinh này đó là tôi tin rằng chạm đến cái tâm tư và cái đời sống thường nhật của tất cả chúng ta, gồm cả Tăng Ni, Phật tử nói chung. Đó là vào một đêm kia, có một nhóm các vị Trời đã đến hầu Phật, đến hầu Phật. Và các vị thưa với Ngài rằng, có một cái điều tiếc nuối là do ngày xưa đó, khi mang thân nhân loại đó, còn là thân người họ đã bỏ qua những cơ hội, bỏ qua những cơ hội tu học mà chỉ bận tâm một ít công đức nhỏ. Cho nên khi được về Trời đó thì xét lại họ xét thấy rằng mình có những khiếm khuyết. Thí dụ như là trong đó, các vị coi chánh Kinh thì thấy, trong đó có vị nói rằng ngày xưa đó mang thân người trong những cơ hội mà gặp gỡ gặp gỡ các các vị Sa môn Bà La Môn, các vị tu hành ấy, họ đã không biết lắng nghe, hoặc có vị thì họ không biết cung kính, có vị thì họ không có biết bố thí cúng dường. Bài kinh này có thể nếu mà đọc phớt qua thể mình hiểu lầm đấy hiểu lầm đấy là bài Kinh kêu gọi Phật tử lễ bái cúng dường Chư Tăng, không phải. Bài Kinh này nói chuyện khác sâu hơn nhiều. Đó là mình tạm hiểu nôm na đó, một cái cơ thể khỏe mạnh à không chỉ đơn giản là tập tạ, không chỉ đơn giản là ăn kiêng, mà nó còn là bao nhiêu thứ khác để có được một cái cơ thể khỏe mạnh. Thí dụ như là phòng ốc á phòng ốc của mình ý, nhà cửa sạch sẽ có nắng, có gió, thông thoáng, đó, sạch sẽ không có bụi bặm, đồ đạc á thì gọn gàng, đó là một phần một phần cho sức khỏe mình đó nha. Chứ cái nhà mà bụi rồi thảm thì nó quến ba cái con bacteri thì cũng mệt lắm nha. Rồi phần nữa là chúng ta phải ăn kiêng. Vệ sinh nhà cửa chưa đủ còn vệ sinh y phục, cơ thể gồm có gọi là tắm gội, rồi răng cỏ, tóc tai các thứ. Đó là vệ sinh á. Vệ sinh cơ thể rồi nhà cửa phòng ốc, rồi kể cả cái bàn làm việc, rồi cả cái cái cái cái cái cái cặp táp giỏ xách mà mình xài nó cũng phải sạch, đó đó là sạch rồi đó. Rồi tiếp đó là ăn kiêng, rồi cái gì nữa chạy bộ thể thao, rồi cái gì nữa là phải thường xuyên phơi nắng và thường xuyên tiếp xúc với cái khí trời trong lành. Chứ không phải nhốt mình trong nhà với máy lạnh hoài cũng không được. Rồi một cái đầu óc phải là lạc quang, yêu đời hướng thượng, tích cực, năng động, thuốc men thì không có lạm dụng. Nhiều lắm quý vị, gom hết là cơ thể nó mới khỏe được. Chỉ còn các vị mắc một cái lỗi thôi, mắc một cái lỗi như ngày xưa Việt Nam tôi biết có một vị làm việc tay chân, một vị Tăng nghe, một vị Tăng nghe làm việc tay chân, rất là là giỏi, có sức khỏe rất tốt. Vị này có một cái chứng, có một cái thói quen rất là tai hại đó là nghiện nghiện thuốc thuốc cảm ấy thuốc cảm mà có có tí ngủ ấy, thích uống cái thứ mình thuốc mà xoa dịu thần kinh cho nên là cứ. Tôi ở gần tôi biết mấy năm á là chiều nào vị đó cũng tắm rửa sạch sẽ xong cái vô làm viên uống viên uống hoài xưa kêu thuốc contac á, contac của Việt Nam, mà cứ ngày nào cũng viên ngày nào cũng viên. Và có một vị hòa thượng trong nước tịt rồi, cứ cái lon mà lon Red Bull cái lon bò húc á, uống hoài vậy đó. Khát nước cũng uống, buồn buồn cũng uống, khách tới thù tạc mời mọc cũng lấy nó ra uống, cái lon bò húc ấy. Mà đời sống vị này rất là tốt, chỉ có cái thói quen đó thôi. Rồi bây giờ tôi quay lại bài Kinh. mình muốn một cơ thể khỏe mạnh ý mình chỉ cần một có một có một tí lỗi thôi là nó hết khỏe, một đời sống tinh thần, hay là một cái đạo nghiệp công đức mà nó có một tí thiếu sót hay là có tí trục trặc nó sẽ để lại những

vấn đề đấy đấy là vấn đề. Và tôi nói không biết là bao nhiêu lần là cái vốn liếng tiền nghiệp của mình ý thiện ác quá khứ từ vô lượng kiếp đó là tiền nghiệp, rồi cộng với cái khuynh hướng tâm lý rồi cái môi trường sống hiện tại ba cái này không ai giống ai, đấy không ai giống ai. Cho nên ấy, khi mà mình thiện ấy, mình biết tu hành ấy cái đạo nghiệp người này nó khác người kia. Mà khi mình làm bậy, mà làm ác ấy thì cái ác của người này không giống cái ác người kia. Từ đó, cái sướng và cái khổ của người này á không giống cái sướng khổ của người kia. Và trên cái lộ trình giải thoát, do có quá nhiều cái điểm dị biệt ấy, cho nên cái lộ trình giải thoát của mỗi người cũng có rất là nhiều cái điểm dị biệt. Chư Phật ý là điểm điểm điểm đồng, điểm chung, điểm giống nhau nhiều lắm luôn á vậy mà vẫn có những cái điểm riêng. Cho nên mình thấy cái hào quang này, rồi cái thân tướng này, rồi cái tuổi thọ này, rồi những sự cố sự kiện xảy ra trong cái cuộc đời mà Hoằng Pháp trong thời gian trụ thế của chư Phật ấy cũng có vô vàng những cái điều khác biệt nhau. Đó là Chư Phật, là các đấng Như Lai, là giống nhau gần như là là là photocopy luôn á, gần như là copy photocopy đó giống như vậy đó, đã nó Như Lai mà vậy đó mà còn có vô vàng những điểm dị biệt thì nói gì là những là những người còn lại những người còn lại. Thì nó có cái chuyện như thế này, chuyện khác giống không quan trọng, cái này mới quan trọng nè. Tùy thuộc vào cái vốn liếng thiện ác của mỗi người mà chúng ta có những cái chọn lựa khác nhau trong cái chuyện làm ác hay làm thiện. Thôi bây giờ mình nói chuyện tu hành đi, thì tùy thuộc vào cái vốn liếng tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà chúng ta có những cái trang bị, chuẩn bị không giống nhau. Và với cái nền tảng đó trong suốt cái lộ trình mà tu tu tập ấy chờ ngày giải thoát những cái vấn đề mà nãy sinh cho chúng ta rất là đặc biệt nó rất là cá biệt. Và chúng ta học A Tỳ Đàm, chúng ta biết mỗi người đều có hai cái bản năng thiện và bất thiện. Nói theo cái kiểu chuyên môn đi, tức là thiện là 25 mà ác là 14 thì cái 25 của mỗi người nó tuyệt đối có cái ảnh hưởng lên cái 14 của họ và ngược lại cái 14 của họ nó cũng có ảnh hưởng nhất định lên trên cái 25 của họ tức là cái thiện của họ, cái kiểu thiện của họ nó ảnh đến cái ác của họ. Có những người cái tánh tình họ rất là dễ thương họ có nhiều cái hạnh lành, nhiều đức tính lắm và những cái hạnh lành, những đức tính đó nó nó có ảnh hưởng trên cái tánh xấu của họ. Tức là họ xấu ở cái chừng mực nào xấu cái kiểu nào. Rồi ngược lại những cái bất thiện phiền não của họ đó nó cũng những có những ảnh hưởng tác động nhất định lên trên cái thiện của họ. Khi họ có quá nhiều cái tánh ganh tị thì khi mà họ là họ họ tu hành ý xuất gia, rồi ngồi thiền, rồi bố thí, rồi giữ giới, rồi học đạo, những cái cái cái cái cái cái hạnh lành đó nó bị một ảnh hưởng rất là lớn từ cái tánh bỏn xẻn, tánh ganh tịcủa họ. Cái người nóng tính khi mà họ tu hành cái đạo nghiệp của họ nó cũng có một cái phẩm tính rất là đặc biệt mặc dù thiện luôn luôn là thiện, ác luôn luôn là ác, nhưng mà nó có ảnh hưởng. Các vị không tin tôi nói các vị nghe các vị thử là các vị dồn đồ, dồn nhiều món đồ linh tinh vào trong một cái lọ đi thì tùy thuộc vào cái chuyện mình dồn cái gì vào trong đó thì tụi nó sẽ tự dàn xếp với nhau, tự nó dàn xếp với nhau trong mấy cái keo, mấy có lọ đó. Một đoạn dây charge phone, một vài cái nút áo, một vài cái đồng xu, một cục pin, rồi cái cái cái gọng kính cũ năm ba món. Vậy khi mà nó dồn vô trong một cái lọ đó để tụi nó tự nó dàn xếp với nhau cho mỗi đứa nó có một cái chỗ riêng. Cái gọng kính nó bị ép nó hơi cong chút, còn mấy cái hột nút áo thì nó bị đẩy lùi xuống dưới đáy đáy đáy keo đó, đáy lọ đó … tụi nó tự nó dàn xếp với nhau, nó o ép với nhau để mà cuối cùng tụi nó có thể cùng chia nhau cái không gian của của cái cái lọ đó. Thì ở đây cũng vậy, với cái vốn liếng thiện ác không giống nhau ấy thì mỗi người có một cái nền tảng tâm thức nó tương ứng với nó tương đương với cái cái lọ mà nãy tôi nói đó, mình dồn bao nhiêu thứ trong đó thì tụi nó dàn xếp với nhau nó o ép cho cái trí tuệ của người này không giống trí tuệ người kia. Kể cả hai bậc đại trí tuệ đó thì cái đại trí người này không giống cái đại trí người kia họ mạnh cái này, họ yếu cái kia, họ sâu cái này, nhưng mà họ lại cạn cái khác, họ rộng cái này mà nó hẹp cái kia đại khái vân vân như vậy. Thì mấy cái ông thiên tử này nè khi mà gặp Phật kể lại kể lại kể lại cái tiền nghiệp, cái thiện nghiệp kiếp xưa của mình trình lên đức Phật và các vị thưa rằng chúng con rất lấy là tiếc. Tiếng Pali trong chánh tạng gọi là (tiếng Pali) là tiếc núối, regret, nhưng mà trong trong chú giải đó xài cái chữ (tiếng Pali) có nghĩa là hỗ thẹn cái chữ này nó có nghĩa là trong trường hợp này nè tức là nghĩ là nó rây rứt, mà nó có một tí thẹn có tí thẹn một tí tiếc, uhm tiếc, thẹn ở đây xài hai chữ vừa là (tiếng Pali) mà vừa là (tiếng Pali) tức là vừa thấy thẹn vừa thấy rây rứt vừa thấy tiếc tiếc nuối. Tại sao ngày xưa mình lại có thể thiếu sót như vậy? Thiếu sót như vậy? Là tôi nói rất là nhiều lần rất là nhiều lần do cái nền tảng tâm thức, do cái tiền nghiệp, và

khuynh hướng tâm lý của mình ấy. Nền tảng tâm thức là cái khuynh hướng tâm lý đó, nền tảng tâm thức là cái khuynh hướng tâm lý đó nó khác nhau. Cho nên do ba cái này nè ở trong đời sống mỗi người có một cái hoàn cảnh không giống nhau là thấy mệt rồi đó. Khi mà mình có cái cơ hội mà tìm đến một cái đạo tràng, một cái môi trường tu học ấy thì cái chuyện mà mình, cái khả năng tiếp nhận của mình nó không giống nhau không giống không cách nào giống nhau hết. Cứ vào chùa là người thích xuống bếp, có người thích lên chính điện, có người thích vào thư viện, có người thích vào cái chỗ thiền thất thiền đường để ngồi thiền, có người thích vào thư viện đọc sách, có người thích lên chánh điện để mà khấn nguyện lễ bái, có người thích xuống bếp để mà chùi rửa lau dọn, có người thì đi đổ rác chùi cầu. Ở Mỹ Tôi có biết một cụ, mất rồi, là đàn ông. Ngày xưa trước 75, là giáo sư đại học Vạn Hạnh ấy. Mà khi qua đây thì chùa có cần viết lách văn bản tiếng Mỹ thì cụ là người giúp. Nhưng mà ngoài cái việc đó ra là toàn phần thời gian ở chùa là chỉ thấy cụ ở dưới bếp thôi, đàn ông nhưng mà cụ chen xuống bếp á là cụ rửa nồi rửa chén. Mà các vị nghe không có hình dung được nồi mà của chùa đó, nồi to không nấu cho đại chúng thì mấy cô mấy bà rửa không nổi, cũng đâu có đưa vô máy được thế là phải rửa tay. Thì cụ đem ra cái bãi sân sau bếp cụ rửa bếp xong rồi, cụ mới
đi gom rác cụ đổ. Mà tôi biết cụ cả chục năm trời đó ở Florida cứ gặp cụ là ở dưới bếp, gặp cụ là đi đổ rác. Đó là một cái hạnh nha, đừng có nghe vậy hiểu lầm tưởng tôi chê no no no tôi không có chê, đó là cái hạnh hạnh. Một trí thức như vậy đó nhưng mà cụ thích làm vậy đó, thích phục vụ thích cái gì thích gánh vác cái gì dơ, cái gì nặng, cái gì mà ai cũng sợ á thì cụ gánh hết á. Còn có người vào chùa là cứ là tay cầm cuốn sách, tay cầm cuốn sổ với cấy bút ghi ghi chép chép hỏi hỏi hỏi hen lắng nghe ghi ghi chép chép, có người thích vậy. Có người thích kiếm chỗ vắng vắng ngồi thiền, ở nhà không ngồi chạy chùa ngồi chạy chùa ngồi. Ở ngoài trong bên Mỹ thì mấy cái công viên mấy cái park thiếu gì vắng, đẹp đẹp, thông thoáng không chạy chùa ngồi nó ồn tí, nó nực nội tí, nó bụi bặm hôi hôi hám tí vậy cũng thích vô chùa ngồi, nó lạ vậy đó. Thì các vị thiên tử này trình lên Đức Phật sở hành, cái tiền nghiệp. Trong đó gồm cả cái đạo nghiệp của mình trong tiền kế thưa với Ngài rồi chúng con có những khiếm khuyết. Và đặc biệt có những vị thưa với Ngài một cách hãnh diện khi là khi mang thân nhân loại đó chúng con đã tranh thủ đã tận dụng triệt để tất cả những cơ hội để tu tập như vậy chúng con không thấy hối tiếc, không thấy hối tiếc cái cái cơ hội làm người, không thấy hối thết những cái cơ hội gặp gỡ các cái bậc tu hành, chúng con đã đã làm hết sức như có thể. Bố thí được là bố thí, lễ bái được lễ bái, cúng dường phục vụ, cung kính, nghe Pháp, tư duy, tiêu thụ, tiêu hóa và có thực tập hành trì. Còn chúng ta hôm nay thì xét lại nếu mà đọc bài Kinh thì mà đọc nó đàng hoàng ý, mình cũng có chỗ thẹn thẹn chứ, là người ta đã là những vị Trời những tiên ông, những tiên ông tiên cô mà khi về trên đó rồi đó người ta cũng còn có những cái chỗ tiếc nuối, rây rứt. Còn mình đang có quá nhiều cơ hội mà mình bỏ lỡ. Và sẵn đây tôi cũng nói luôn, tức là đạo Phật mình Phật pháp thì không có chấp nhận cái chuyện định mệnh an bài, không có nha, không có vụ đó nha, không có chấp nhận cái chuyện bù trừ, không có cái đó không có. Nhưng mà có như vầy. Không có chấp nhận cái chuyện bù trừ, có nghĩa là không có chấp nhận cái chuyện mình đi ăn cướp, giết người rồi về già lấy tiền cất chùa cái huề vốn, xóa xóa xóa sạch xóa sạch cái nợ máu, xóa sạch cái nghiệp rồi tha hồ tung tăng trong các cõi nhân thiên, không, không có có chuyện đó. Mình á là có lấy trộm một trái cà, trái ớt thì cái tội đó nó còn nguyên đó, nó không có mất, nó không có mẻ miếng nào hết. Bây giờ mình có cúng dường Chư Phật, Tăng Bảo 10 phương thánh hiền thì cái tội mà ăn cấp trái cà đó cũng còn đó chứ nó không có đi đâu hết trơn. Phải không?
Chứ không có cái vụ mà bù trừ. Tuy nhiên, nó có cái này là nghiệp nó có mạnh yếu khi mà mình liên tục thường xuyên thực hiện các hạnh lành
thì các cái quả xấu ấy thay vì đến cái giờ phút đó nó sẽ trổ quả cho mình đau khổ thì nó có những thiện nghiệp khác nó mạnh hơn lấn lướt lấn lướt. Cái kia nó không có mất, nhưng mà cái này cái lấn đó tức là lẽ ra là 3h30 chiều nay nè là mình phải bị người ta người ta chém đó, nhưng mà nhờ cái thiện nghiệp khác nó mạnh hơn cái đó mạnh hơn những cái quả bị chém đó, nó lấn nó lấn riết đến một ngày nào đó thì cái quả kia nó không còn hiệu nghiệm nữa nó trở nên vô nghiệm. Đấy có trường hợp đó gọi là lấn lướt chứ còn không có vụ bù trừ nha. Chuyện thứ hai, đạo Phật không có cái chấp nhận cái chuyện mà định mệnh an bài, mọi thứ nó đã như vậy rồi là sửa không có được, một sự sắp đạt của một cái đấng tối cao nào đó, đạo Phật không có chấp nhận cái chuyện an bài hay

là định mệnh hay là sự sắp đạt cũng đấng tối cao. Nhưng mà Phật Pháp có nhìn nhận chuyện này là tùy thuộc vào cái nền tảng tâm thức và cái tiền cái vốn liếng tiền nghiệp nha, rồi đương nhiên là mình phải cộng luôn cái môi trường sống nhưng mà cái nặng nhất đó là cái vốn liếng tiền nghiệp và cái nền tảng tâm thức tức là khuynh hướng tâm lý mà khi chúng ta có mặt ở đời này, chúng ta sanh chúng ta sanh vào cái cảnh giới nào, sanh vào cái chủng loại nào nó có một rổ chữ nào. Nghe cho kỹ do cái khuynh hướng tâm lý, do cái tiền nghiệp thiện ác, cái vốn liếng mà tội phước mà chúng ta sẽ sanh vào cái cảnh giới nào chủng loại giống loài nào. Rồi xong chưa? Rồi. Vào trong đó đó cái sinh hoạt, cái tập tính, cái đặc điểm của chúng ta nó như thế nào? Chúng ta thích cái gì? Chúng ta ghét cái gì? Chúng ta quan tâm cái gì? Và đương nhiên, nãy tôi có nói hai cái này rất khó, rất khó mà chỉnh sửa, khó lắm. Tiền nghiệp thì coi như thua rồi đó, còn khuynh hướng tâm lý phải bằng với cái nỗ lực bằng Trời. Thậm chí người ta có nói câu thế này:" Chư Phật chỉ độ người hữu duyên, Phật lực vô biên Phật tâm á thì vô lượng, Phật trí vô cùng không thể độ được người vô duyên". Mình mà đã thiếu phước rồi đó thì Đức Phật còn tại thế đó Ngài cũng không giúp được mình chứ đừng có nói mà không còn Chư Phật mà chỉ còn chư phàm Tăng là bỏ tà và ngược lại mình có thương ai thì thương, thương cha, thương mẹ, thương vợ, thương chồng, thương con, thương cái, thương bạn, thương bè, bà con thân bằng quyến thuộc, đồng nghiệp, đồng hao, đồng bào, đồng biết thì đó cũng rất là khó mà thay đổi được người ta. Bởi người ta mới nói rằng có cái ý mà thay đổi được mình rồi thực hiện được thì đó là thần thánh, còn cái ý mà thay đổi người khác đó là thần kinh. Tôi thấy đó tôi đồng ý. Thay đổi được mình á đó là thần thánh, còn còn cái ý mà thay đổi người khác đó là thần kinh. Tại vì chỉ có hiền thánh mà cỡ cái tầm như Đức Phật, Ngài Xá Lợi Phất á thì may ra chứ còn mình thì khó lắm. Mình thấy biết bao nhiêu người đi chùa, biết bao nhiêu người đi chùa gồm cả Tăng Ni, Tăng Ni tôi cũng kể chung vô cái nhóm là đi chùa. Chứ không lẽ Tăng Ni đi ở đâu? Những người tin Phật thờ Phật, thương Phật, quý Phật, kính Phật, học Phật, tu Phật thì trong số đó đó chúng ta có những cái quan tâm có những cái chỗ nặng lòng khác nhau là vì cái nền tảng, cái nền tảng tâm thức của mình ấy là Tăng, là Ni đó, là cư sĩ mà đi vào chùa. Có vị không học hành gì hết thích ngồi thiền. Coi đã không? Có một vị á thì chuyên về giới cứ vô coi thấy cái cái hạnh kiểm của một vị Tăng của giới đẹp quá thế là đi xuất gia, vì nhìn thấy một vị Tăng thanh tịnh trong thân khẩu, bèn hoan hỉ đi xuất gia và xuất gia chỉ theo đuổi đúng cái đó thôi. Suốt ngày y giáo trang nghiêm, đi đứng chuẩn chạc, điềm đạm và họ coi đó là tất cả. Rồi có vị thì thích thiền định, ăn rồi là cứ nhắm mắt, ngồi xếp bằng ở bờ tường, bờ rào, gốc cây vậy đó, bảo tháp, chánh địa tích kiếm chỗ ngồ. Có vị thì nghiêng về giáo lý. Mà trong cái số mà nghiêng và giáo lý, có vị thích học Tạng này vị thích học Tạng kia. Rồi trong cái kiểu học của mỗi vị không giống nhau, kiểu học không giống nhau. Ngài Pa Auk đó, Ngài là một học giả đó chứ Ngài không có dở đâu. Tất cả các thiền sư Miến Điện đều là được đào tạo giáo lý bài bản cực kỳ luôn. Như Ngài Mahasi là thuộc lòng Tam Tạng đấy, Ngài U Pandita nè, Ngài Sumin, Ngài Pa Auk nè đều là những vị cực kỳ uyên bác. Nhưng mà cái cái cái điểm tâm đắc sở trường của các vị không giống nhau từ đó nó mới ra các cái dòng thiền không giống nhau cái dòng U Pandita nè, cái dòng Sumin nè, dòng Pa Auk nè, cái dòng Thabarwa nè, bây giờ thêm cái dòng mà dòng Ottamapurasa …. ở gần Kalama nè, rồi thêm cô Dipankara ở Rimangrihari cũng láng giềng Kalama đấy. Đây là dân uyên bác hết, đây là những người uyên bác cực kỳ nhưng mà cái điểm sở trường tâm đắc của các vị không giống nhau thế là các vị tách ra và đi rao giảng cái sở trường đó. Thì tùy thuộc vào cái yếu điểm yếu và mạnh của mình, tùy vào cái sở trường sở đoản của mình, tùy vào cái chỗ nền tảng quân tập tích lũy của mình trong nhiều đời. Như là bài Kinh này các vị Thiên mà xuống trình Phật vậy đó tức là do kiếp xưa vị các vị đó quan tâm cái gì? Vung bồi tích lũy cái thiện nghiệp như thế nào? Cho nên bây giờ có người được gặp chánh Pháp hay không? Mà khi gặp chánh Pháp rồi mình quan tâm cái gì trong cái chyện thực tập, hành trì từ cái kiến thức, nhận thức cho đến hành trì. Thế là là ở cái giai đoạn tiền thực chứng không có giống nhau. Cái quả chứng thì giống nhau, nhưng mà cái hành hoạt, cái hành trạng mà sau khi chứng rồi đấy tiếp tục khác nhau, tiếp tục khác nhau chỉ giống nhau ở cái trí cái trí tuệ cái quả chính, như A La Hán thì đều thanh tịnh không còn phiền não, đúng. Đều đã là thánh nhân thì đều là thấy rõ bốn Đế, thấy rõ Niết Bàn, chứng ngộ Niết Bàn, đúng. Đây là những điểm cộng nhưng mà cái hành hoạt, hành trạng của các vị A La Hán không có giống nhau. Cái hành hoạt, hành trạng của Ngài Xá Lợi Phất không giống của n Ngài Ca Chiên Diên, của Ngài Ca Chiên

Diên thì không giống Ngài Ca Diếp, Ngài Ca Diếp không giống Ngài A Nan, mà Ngài A Nan không giống Ngài Câu Hi La, mà Ngài Câu Hi La thì không giống Ngài Kiếp Tân Na, mà Ngài Kiếp Tân Na thì giống không giống Ngài Ưu Bà Li, mà Ngài Ưu Bà Li thì không giống Ngài Ra Hu La. Mặc dù tất cả đều là những vị đại đệ tử, đại cao đồ của đức Phật hết á. Là vì cái sở trường sở đoản, vì cái 25 và cái 14 của các vị này trước khi đắc đạo không giống nhau. Cái 25 vị đó nó làm cho 14 vị đó nó trở nên rất là đặc biệt và cái 14 vị này nó cũng làm cho cái 25 vị nó cũng trở thành một trường hợp rất là cá biệt đấy. Thì hai cái đặc biệt cá biệt và dị biệt đó đó của 14 và 25 của thiện và ác ấy nó mới hình thành nên một cái nhân cách, nó hình thành một cái định hướng, nó hình thành ra một cái nền tảng nhận thức, hành trì, hành hoạt hành trạng khác nhau. Cho nên hôm nay, mình mình có thể mình có thể bói ra được bói ra được cái kiếp sau của mình, mình có thể bói ra được bản thân của mình tháng tới, năm tới, thập kỷ tới, mình bói ra được một phần đời của mình ở tuổi già, nếu mình không chết sớm bói được bói được một phần, mình bói được cái tinh thần của mình, cái sức khỏe của mình về sau này, bói ra được. Thí dụ mình có thể bói ra được cái cái cái cái cái cái cái cái tiểu đường của mình, cái huyết áp của mình, cái thận của mình, cái gan của mình, cái phổi của mình, tim mạch của mình mình bói ra được. Dĩ nhiên thì cũng đại khái thôi mình không phải bác sĩ thì mình mình mình bói nó cũng hạn chế. Cái dược sĩ nó bói là được mớ không giống như bác sĩ, không giống, thể nào không giống, dược sĩ không giống bác sĩ. Mà dược sĩ Việt Nam nó khác dược sĩ Úc nha, dược sĩ Úc nó không giống châu Âu, mà châu Âu nó có cái Bắc Âu, nó có cái Tây Âu, nó có cái Đông Âu, dược sĩ Đông Âu nó khác cái Tây Âu, mà Tây Âu nó khác cái Bắc Âu. Bác sĩ cũng vậy đấy. Cái khả năng bói tương lai của họ họ dựa vào cái gì? Họ dựa vào cái kiến thức của họ, họ dựa họ nhìn vào cái kiểu sống của mình bây giờ. Mình thường sinh hoạt ra sao? Mình đang sống ở đâu? Thường làm gì? Ăn gì? Uống gì? Ở đâu? Rồi làm gì? Ăn gì? Uống gì? Sinh hoạt ra sao? Mình nhìn đó mình bói được một phần cái tình trạng sức khỏe tương lai của mình. Đương nhiên mình không loại trừ cái yếu tố di truyền, có nhiều khi mình biết mình không biết. Bởi vì, chẳng hạn như ung thư nó vẫn là một cái bí mật sinh học. Có những cái người trong dòng họ không ai bị nhưng mà họ bị và có người trong dòng họ ai rất là nhiều người bị nhưng mà họ không bị hoặc là cả dòng họ là ai phần lớn là bị ung thư ruột nhưng mà họ là lại bị ung thư da, ung thư máu, ung thư xương. Cho nên là mình có những cái mình bói được. Đương nhiên rồi nhưng mà một cách tương đối thì chúng ta có thể bói được cái tương lai về sinh học và tâm lý của mình thông qua những gì mà mình đang có được và đang nỗ lực vận động ngay tại đây và bây giờ. Thì y như mấy vị Trời đó vậy đó. Khi mà làm người ấy làm người họ có những cái hành trang, có những cái vốn liếng, những cái tương lương, có những tích lũy, có những cái là chuẩn bị trang bị như thế nào đó, để mà khi về Trời cái trong Kinh nói cái hào quang, tuổi thọ, thân tướng, và những cái hạnh phúc, những cái an lạc, cái khoái lạc của họ không giống nhau. Trong Kinh nó có những vị Trời khác nhau về cái cái lâu đài lâu đài cao, thấp, lớn, bé, lâu đài bạc, lâu đài bằng vàng, lâu đài bằng ngọc. Rồi có những vị có thân tướng đẹp đến mức mà tất cả những vị Trời mà khác phái đều là đám đuối say mê. Có những vị Trời thì lên đó thì không xấu là mừng lắm rồi, không xấu là mừng lắm rồi. Chẳng hạn như Pancasikha là một tiên ông đại thần lực mà coi như là cả đời cái ngoại hình như một đứa bé, bởi vì cái tính trẻ con ấy, tính trẻ con trong tiền kiếp ấy, khi về trời là giống như cứ suốt đời giống như là một tiên đồng, đầu có năm tóc năm chỏm tóc trái đào ấy, năm cái chỏm tóc như con nít vậy á, như Na Tra. Trong khi có những tiên nó đẹp lắm như là em em em em họ của Ngài (tên tiếng Pali) bị chứng bệnh ngoài da, theo mình nghĩ là cũng ghê gớm lắm, nan y lắm cho nên là nàng chết vì cái chứng bịnh. Mà trước khi nàng mất á thì được cái sự hướng dẫn của Ngài thì nàng cất một cái ngôi tịnh xá để cúng dường tứ phương tá và khi nàng về Trời đó nàng đẹp không có tả được đẹp lắm đẹp lắm. Không biết là lúc mà nàng bỏ tiền túi ra nàng cất chùa nàng nghĩ cái gì mình không biết, mà theo mình đoán ấy thì có lẽ là do nàng này mang thân nữ mà lại mặc cảm về cái da của mình, nó bệnh về da mà. Cho nên khi làm phước lấy cái lòng hướng vọng đến cái ngoại hình, với nhan sắc. Đến khi về trời nàng đẹp lắm, nàng đẹp đến mức mà các vị Trời dành nhau, dành và không có ngã ngủ được vấn đề, không ngã ngủ cuối cùng phải đem trình lê Đế Thích và Đế Thích là Thiên Chủ là Thiên Vương mà Ngài phải phán một câu thế này:” Trẫm gặp nàng đấy Trẫm đã chịu không nổi rồi. Hãy nhường cho Trẫm”. Đẹp đẹp như vậy đẹp đến mức như vậy, Thiên Vương còn nhìn còn mê, đẹp lắm. Mà đôi khi trên trên đó thì biết bao nhiêu là tiên nữ nhưng mà đẹp như vậy là đẹp hiện

tượng. Hiện tượng thì tùy thuộc vào cái niệm quan tâm của mình cái gì cái đã, thì khi mình làm cái chuyện bất thiện, khi mình làm cái chuyện công đức nó sẽ cho ra một cái hậu quả tương ứng với cái mối nặng lòng, mối quan tâm đó. Cũng học đạo, cũng bố thí, phục vụ, cung kính, ngồi thiền đấy, nhưng mà cái điểm quan tâm của mình đương nhiên là cứu cánh lý tưởng cao nhất của mình là giải thoát. Nhưng mà nó còn mỗi người đó còn những cái râu ria nên cạnh cái lý tưởng đó, mà chính những râu ria đó nó tạo ra những cái khác biệt. Cho nên trong cái dòng luân hồi, trong thời gian mà chờ giải thoát, chúng ta có một cái đời sống, có một cái môi trường, có một cái hoàn cảnh, có những cái điều kiện sinh hoạt, có cái ngoại hình, có cái những cái chi tiết vật chất không giống nhau. Thì giàu có nhiều kiểu giàu lạ lắm, nghèo cũng có nhiều kiểu nghèo nó lạ lắm, rồi người đẹp nó cũng nhiều kiểu đẹp lạ lắm, xấu có nhiều kiểu xấu lạ lắm. Giàu nè, nghèo nè, đẹp nè, xấu nè, rồi khôn nè, khờ né nó lạ lắm, rồi quyền lực nè và không quyền lực nè, tiếng tăm và không tiếng tăm. Thí dụ trong cái đám tiếng tăm có những người lạ lắm, họ tiếng tăm là bởi vì nhờ họ có thực tài, có người tiếng tăm là nhờ được nâng đỡ, có người tiếng tăm là nhờ ngẫu nhiên, tình cờ, may mắn lọt vào đúng cái rún của lịch sử, họ rớt vào đúng chỗ xoáy của xã hội thế là họ tự nhiên họ nổi tiếng. Thì tôi không muốn bị ném đá nêm tôi tránh không có nói ai, nhưng mà có nhiều người họ nổi tiếng một cách rất là ngẫu nhiên, rất là buồn cười. Rồi quyền lực cũng vậy, trong cái đám quyền lực có nhiều người là chết rồi vẫn được trân trọng, nhưng có những người có quyền lực của họ ngất trời trong một khoảnh khắc bạo phát rồi nó bạo tàng, đấy có. Rồi có những quyền lực á là là do người khác bầu bán, những quyền lực là do tự thân vận động, đấy có. Rồi nhan sắc cũng vậy, có những người đẹp mà chết duyên, có tui có thấy, nó đẹp lắm. Có nghĩa là cắt từng phần ra tôi nói điểm 10 không vậy đó, mà ráp vô tôi nói nhìn nó nản, nó giống như búp bê hư vậy đó. Còn có nhiều người họ xấu hoắc à, mà nó có duyên ngầm, ác vậy đó chứ. Nó xấu hoắc à, nhưng mà mình sáp vô một lát về nhớ có có có về nhớ. Rồi có người thì giỏi, nhưng mà gỏi không đều, có những chỗ nó sâu như giếng, mà những chỗ nó cạn như ruộng vậy đó, ngộ lắm. Còn có người kiến thức mênh mông vậy đó, mà không có xài được chỗ nào, nói cái giống gì cũng biết hết nhưng mà không có đủ chuyên môn có có, mà nó khôn bằng trời nó lanh như quỷ vậy đó, mà nó không có sâu, nó không thể trở thành một cái nhất đại tôn sư được, không thể làm đạo sư được, nói gì là lập giáo một phương. Rồi thì đẹp, giàu, khôn, khờ, giỏi, nổi tiếng, quyền lực hay là không nổi tiếng, không quyền lực, vô trong cái đám vô danh ấy thì mỗi người cũng có kiểu vô danh khác nhau, có người vô danh nhưng mà rất là dễ bị thị phi, còn có người vô danh nhưng mà khó bị thị phi, ngộ lắm mấy ai nói xấu mình nó bèn có cái tên nó nhào ra nó binh à, nó giải thích, có. Còn có nhiều tên nó xui á chỉ cần một người mà lôi mình ra bắn là tự nhiên cả đám nó rùng rùng rùng rùng nó kéo ra nó bắn theo, bắn ké, bắn hùn đó. Ngộ lắm, ngộ lắm. Mình vô danh đấy mà cũng bị nó đè ra nó bắn bắn như là nó bắn người nổi tiếng vậy đó. Rồi trong đám nổi tiếng cũng vậy đấy nó có nhiều kiểu nổi tiếng. Rồi là ở đâu nó ra cái đó? Ở đâu? Ở đâu nó ra những cái điểm dị biệt này? Dạ thưa nó chính là nó đi từ cái tiền nghiệp, nó đi ra từ cái cái nền tảng tâm thức, tức là khuynh hướng tâm lý. Cái môi trường sống là một phần thôi quý vị, cái đó mình chỉnh sửa được. Chúng ta không có thể lựa nơi mình sinh nhưng mà có thể lựa lựa nơi mình sống. Phải không? Chúng ta không thể lựa cha, lựa mẹ nhưng có thể lựa bạn để mà chơi. Phải không? Hãy lựa thầy để mà học, được được. Nhớ mấy cái đó rất là quan trọng. Thì trong bài giảng sáng nay tôi xin nhắc lại một điều thôi đó là hãy cẩn trọng khi mà nghiên cứu Kinh điển không có Kinh nào hẹp, không có Kinh nào cạn hết á, mà do cái góc nhìn của mình, đấy, do cái góc nhìn của mình, rồi do cái nền tảng của mình, đấy, nền tảng của mình, cái vị trí lập trường, chủ trương, quan điểm, chính sách, đường lối của mình mà từ đó chúng ta có một cái góc nhìn về cái bài Kinh nó sâu hay nó cạn, nó rộng hay nó hẹp, nó cao hay nó thấp, hiểu Kinh để đi ra hay là hiểu để đi vào, hiểu để thụt lùi hay là hiểu để đi tới. Bài Kinh sâu lắm quý vị, bài Kinh này nếu cần thì tôi có thể gọi là bài Kinh bài Kinh tư lương tức là bài Kinh vốn liếng, bài Kinh này sâu lắm. Có nghĩa là cái kiểu mà anh trang bị quá khứ như thế nào thì ngay bây giờ anh sẽ là như vậy. "Dục tri tiền thế nhân, kim sanh thọ giả thị. Dục trí lai thế quả, kim sanh tác giả thị". Muốn biết kiếp xưa đã làm gì thì phải coi bây giờ mình hưởng gì. Muốn biết kiếp sau mình hưởng gì phải coi bây giờ mình đang tạo cái gì. Muốn ăn sầu riêng, măng cụt chỉ có hai cách thôi. Một là phải trồng gấp sầu riêng, măng cụt. Hai là phải chuẩn bị thật là nhiều tiền. Nếu mà một trong hai cái này mà mình không không có được thì đừng hòng có sầu riêng măng cụt, đừng hòng nha. Muốn có sầu riêng, măng cụt ăn chỉ có

hai cách thôi. Một là trồng để trực tiếp có. Hai là phải có tiền để mà gián tiếp có, gián tiếp bởi vì có tiền cũng là một cách là trồng cây mà gián tiếp. Bây giờ, các vị có tiền rồi đó thì ba cái Gió Bầu, Trầm Hương, gỗ Sưa, Huỳnh Đàn, Nam Mộc là mình mua sạch hết, cái gì cũng mua được hết chỉ vì có tiền thôi, có tiền. Tập trung cái quán cháo lòng của mình, tập trung tiệm hủ tiếu, tập trung là buôn bán địa ốc, tùy cái vốn liếng, tập trung cái gánh chè bán dạo của mình, tập trung cho đó. Tùy 10 người có khả năng kiếm tiền theo cái cách riêng, đấy. Miễn là có tiền thì tự nhiên nó sẽ có tất cả những cái mình muốn. Mình cứ đi buôn bán nhà đất đừng có lo cái gì hết, khi khi mà nó thành đại gia rồi tự nhiên trong nhà có đá quý, có quý kim bảo thạch, có Lim, Gụ, Sến, Sầm, Cẩm Lai, Huỳnh Đàn, Nam Mộc có hết có hết, nhiều cách. Cho nên là tiểu phú là có trực tiếp, mà đại phú là có gián tiếp là vậy. Khi có phước rồi cái gì cũng có hết, khi mà mình đã giàu rồi mình có thể mua mọi thứ chứ không cần phải chuẩn bị từng thứ một cách cụ thể và điển hình, nhớ há. Thì tiền chính là phước, tiền tượng trưng cho phước nha. Cho nên mình không cần phải trang bị riêng một thứ nào. Nhưng mà một điều là trong cái quá trình tu tập công đức không bỏ sót, trong Kinh giải thích đặc biệt, đừng coi thường cái ác nhỏ nào rồi không tránh, đừng coi thường cái thiện nhỏ rồi mà không làm, đừng khinh thường cái thiện nào nhỏ rồi không có làm, làm hết. Ác nhỏ cũng phải tránh. Con gián, con kiến, con mối không giết, con ruồi, con muỗi không đập, một câu nói làm người khác đau lòng, một câu nói có khả năng có phương hại, gây chia rẻ là bèn không nói, một suy nghĩ mà hơi xấu, hơi ác là bèn đẩy sang một bên. Còn thiện nghiệp có một cơ hội nghe Pháp, có một cơ hội ghi chép, có một cơ hội ngồi thiền, có một cơ hội chia sẻ, giúp đỡ, phục vụ, lắng nghe, đấy là bèn không bỏ qua, đấy. Kinh có nói câu đó, không chê điều ác nhỏ rồi không tránh, không chê điều thiện nhỏ rồi không làm, đấy. Mà thế nào là người không dễ vui không dễ vui? Nó có ba định nghĩa. Một là không coi thường điều ác nhỏ, không coi thường cái điều thiện nhỏ và cái thứ ba là gì? Biết trân quý thời gian, biết trân quý thời gian. 5 phút cũng là 5 phút, chứ đừng có nói 5 phút là là không giá trị, một tiếng giá trị hơn 5 phút, sai sai. Ai mà tu Phật tin Phật mà nói rằng một tiếng mà giá trị hơn 5 phút là sai. Vì sao? Vì mình không có biết chắc là cái 5 phút đó nó dẫn tới cái gì. Cho nên thời gian là phải quý, nó giống như cái dân mà có cái máu làm ăn, đối với họ không có cơ hội nào là nhỏ. Dân ở trong room này nghe tôi giảng chắc đồng ý điểm này, cái cơ hội làm ăn nó không có cơ hội nhỏ. Thí dụ như cái cơ hội mà mình mua được cái căn hộ 1 triệu đô la và cái cơ hội mà mình mua được cái căn hộ 500 ngàn đô la. Mình sẽ thấy cơ hội mà mua cái 1 triệu nó lớn hơn đúng không? Mà hả cái vốn lớn thì cái lãi lớn, khó, nó khó lắm. Nhiều khi mình mua cái căn hộ 1 triệu đó đó mình dự trù nó sẽ lời gấp đôi đúng không? Nhưng mà do cái thời cuộc, do cái biến động thị trường, do cái mặt bằng địa ốc sao nó khó nói lắm. Cái miếng đất nó tự nhiên nó nằm nằm lì đó, mà tới hồi mà kèn cựa mình bán được có 1,5 triệu, 1,8 triệu. Trong khi cái miếng mà 500 ấy ai biết có một ngày đẹp trời đó, nó quất lên 10 lần yeah, nó lên tới 10 lần, nó lên tới 10 lần. Đừng có ép tôi phải nói tại sao nha, đừng có ép tôi nói tại sao. Bởi vì các vị mà biết á thì không cần tôi nói, đã không biết tôi nói vị cũng hiểu đâu nha. Tới lúc mà cái cơn nó lên á cái miếng 500.000 nó lên 10 lần 5 triệu, 5 triệu. Trong khi đó cái miếng mà bữa hổm mình tưởng là cái miếng 1 triệu, 2 triệu là mình tưởng là đầu tư lớn, no chưa chắc. Cho nên cái người tu học là phải biết quý thời gian. 5 phút có những 5 phút mà nó giá trị bằng 1 năm. Cho nên cái đặc điểm của cái người mà sống chuyên cần, không dễ vui (tiếng Pali) đó là gì? Là ba cái đặc điểm. Một là không coi thường điều ác nhỏ, rồi không tránh không coi thường cái điều thiện nhỏ, rồi không làm và điều thứ ba là luôn trân quý thời gian. Bởi vì thời điểm nào, thời gian nào, thời lượng nào cũng có thể là cái cơ hội để chúng ta làm nên kỳ tích cho cuộc đời, cho đạo nghiệp của mình. Có những khoảnh khắc gặp gỡ ngắn thôi quý vị mà nó đáng, đáng ghê lắm. Có những cái cơ hội một đời tìm lại không có được. "Có khi trễ hẹn một giờ lần sau muốn được phải chờ trăm năm". Tôi rất là tâm đắc cái câu này, tâm đắc lắm luôn nha.

Ok chúc các vị một ngày vui!